

A vadállatokat inkább ösztökéljétek, hogy sírommá váljanak, és semmit ne hagyjanak meg testemből, nehogy halottként bárkinek terhére legyek.

Ignatios levele a Rómaiaknak

Szeretett Testvéreim a Jézus Krisztusban!

Bemutatkozásomat Antóchia második püspökének, Ignatiosnak szavaival kezdem, aki leveleiben bizonyoságot tesz a püspöki szolgálat Jézustól kapott küldetéséről, és akinek leveleiben a püspöki, presbiteri, diakónusi tisztség egysége, egymásra épült szolgálata is hangsúlyt kap. Egyházszerkezeti modellje mellett inkább példa számomra az Ignatiosban élő vágy, hogy sem életében, sem halálában Krisztust el ne takarja.

Családom

Budapesten születtem 1960. november 5-én, négygyermekes család harmadik gyermekeként. Ha áldásokról emlékezem meg, ha nem is ezer ízig, ám három nemzedékre visszalátok, és hálával fedezem fel magamban és testvéreimben szüleim, nagyszüleim örökségét. A lelkeszi hivatást, mint példát és életformát, is tőlük kaptam. A Biblia-olvasás, az imádság, a vendégszeretet és az alázattal ékesített elkötelezettség példái ők számunkra.

Hálás vagyok Istennek, hogy ifjúkori élményeimet újra átélhetem feleségem és gyermekeim körében. 1988-ban kötöttünk házasságot Varga Timeával. Feleségem tanító. Iskolai munkája mellett hitoktatóként szolgál gyülekezetünkben. Gyermekeink közül Réka gyógyszerész-hallgató, Veronika tanítóképzőbe jár Budapesten. Anna Rebeka idén a gimnázium 9. osztályát végzi.

Nemcsak egyéni életemben, hanem szolgálatomban is meghatározó számomra a család. Ezért köszönetet mondok az Úrnak, hogy elhivatásomat erősítik és gazdagítják gyermekeink, és hogy a Házas Hétvége Lelkiségi Mozgalmon keresztül feleségemmel közösen tapasztaltuk meg a Lélek egybeszerkesztő erejét.

Gyülekezet

Isten háza népébe hívott engem keresztségemben, és ezt a konfirmációban is megerősítette. Így vált családom mellett családommá mindenkori gyülekezetem. Hálás vagyok Istennek azért, mert Lélekkel megáldott emberekkel vett körül ebben a tágabb családban is. Ők tudatosságot, gondolkodó, gyakorlati keresztyéniséget adtak például. A kelenföldi gyülekezet mellett a főti kántorképző tanfolyam volt lelki formálódásom helye.

Székesfehérvárra kerülve Nagy Tibor elődöm áldott munkájára építve gyülekezeti alkalmak mellett házi bibliaórákat is szerveztünk. Ebben az időben ugyanis nem volt a gyülekezetnek saját otthona. Ma több mint harminc munkatársunk van. A hittanórákon kívül tíz közösség működik a gyülekezetben. Az elmúlt években öt fiatal kapott elhívást a lelkeszi szolgálatra. A szórványmunka is megerősödött. Az elmúlt huszonhat évben felépítettük gyülekezeti házunkat, templomunk teljesen megújult, orgonát építettünk, létrehoztuk az Egymásért Élni Alapítványt, amely jelentős szociális munkát végez, és családi napközit indítottuk el. Tizenöt éve negyedévente kiadjuk gyülekezeti körlevelünket. Testvéri kapcsolatot ápolunk a finnországi és a németországi testvérgyülekezeteinkkel. Ezek a szolgálatok szükségszerűen erősítik a gyülekezeti közösséget, és csak úgy működhetnek, ha Krisztustól kapott hivatással, egymás iránti szeretettel dolgozunk tudva, hogy eszközök vagyunk Isten országának építésében.

Elhívás

Ha visszatekintek lelkeszi indulásomra, csakugyan arra kaptam elhívást, amit a fehérvári gyülekezetben próbálunk megélni: Jó Jézus körül együtt lenni. A régi elhívás nem változott, a szavak tartalma kapott pontosabb értelmet. Amit régebben kellemesnek, kívánatosnak mondtam – a jót –, azt most inkább üdvösségesnek, jövőre tekintőnek, a valósághoz igazodónak mondanám. Azért ma is hozzátartozik ehhez lehetőség szerint a derű, a vitalitás.

Iskoláimat Budapesten végeztem. A József Attila Gimnáziumban tettem érettségi vizsgát. Az Evangélikus Teológiai Akadémia végzése mellett szereztem középfokú nyelvvizsgát francia nyelvből. Teológiai évfolyamtársaim körében formálta Isten a hitemet, személyiségemet.

Magaménak érzem, amit Pál apostolnak így mondott az Úr: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” (2.Kor 12:9). Lelkészsé Dr. Nagy Gyula püspök avatott 1984 augusztusában. Fiatal lelkesként szerkesztettem az Evangélikus Élet ifjúsági rovatát, az egyházmegye ifjúsági majd missziói előadója voltam. A Mevisz alakuló ülésein vettem részt Budapesten, Szegeden és Székesfehérváron. Az 1989-90-es tanévben ösztöndíjat nyertem Genfben, ahol egyháztörténeti és újszövetségi előadásokat hallgattam. Hazatérve a Zsinat tagja lettem. A második ciklusban a szolgálati bizottság elnöki tisztét is betöltöttem. 2000-tól – esperesi szolgálatom miatt – nem vállaltam a zsinati tagságot. Meggyőződésem ugyanis, hogy nem szabad az egyházban tisztségeket halmozni, hanem a feladatokat meg kell osztanunk egymás között. 2006-ig egyházmegyénk esperese voltam. Ez a szolgálat érdekes kihívások elé állított, ezen keresztül Isten sok értékes emberrel ajándékozott meg, és megmutatta, hogy ha én tehetetlen vagyok is, Őneki nincs lehetetlen. Több, régóta konfliktusos helyzetből mutatott kiutat úgy, hogy közben az egymás iránti szeretetet megőrizte bennünk. A következő ciklusban nem vállaltam az újbóli jelölést. Úgy véltem, hogy váltott emberekkel lendületesebben működhetnek az egyházmegyék, és láttam, hogy az esperesi szolgálatom mellett hátrányt szenved gyülekezeti szolgálatom, elsősorban a személyes lelkigondozás.

A most folyó ciklusban egyházmegyénket képviselem az egyházkerületi közgyűlésen. Az utóbbi másfél évben püspök-helyettesként újból bekapcsolódtam az Esperesi Tanács munkájába.

Kedves Testvéreim Jézus Krisztusban!

Röviden igyekeztem bemutatkozni abban a tudatban, hogy nem én végeztem, amit végeztem, hanem Krisztusnak bennem élő Lelke. Egyedül Ő tesz alkalmassá minket a szolgálatra. Hogy a püspöki szolgálatra jelöltséget kaptam, azt a reményt is kelti bennem, hogy minden hibám ellenére meglátszódik rajtam a Krisztus dicsősége. Hála legyen ezért Istennek! Őbenne bízva fogadtam el a jelöltséget.

Erős vár a mi Istenünk!

Székesfehérvár, 2011. január 9.

Bencze András
lelkész